

Llengua i sentit d'estat

«A la política catalana li convenen dosis massives de pujolisme d'esquerres o de maragallisme sobiranista. O de totes dues coses, si és que no són el mateix»

Com més va més, sentint o llegint declaracions de polítics independentistes referint-se a la unilateralitat em ve al cap un acudit. Un acudit que, si la memòria no em falla, va popularitzar l'humorista Eugenio. La història és breu: Un borratxo condueix en direcció contrària per una autopista i connecta la ràdio. Tot d'una, sent com la programació ordinària s'interromp per avisar de manera urgent que un cotxe avança en direcció contrària per una transitada via d'alta capacitat. El conductor, sotmès a una alta intoxicació etílica, obre els ulls de bat a bat i amb total incredulitat crida: "¿Només un?... Centenars!".

Sentint la intervenció d'Elisenda Paluzie la darrera Diada Nacional em va tornar al cap aquesta humorada en la qual el conductor ebri és incapaç de percebre la seva falta de sentit de la realitat. Com el lector recordarà, adreçant-se al president de Catalunya, la presidenta de l'ANC va dir: "¿President, faci la independència?! ¿Com es fa? la independència? Probablement seria fàcil ridiculitzar l'expressió, però no seria just en termes comparatius. A diferència de d'altres dirigents independentistes partidaris de la unilateralitat immediata, Paluzie s'ha pres la molèstia d'apuntar un esquema de full de ruta de confrontació política unilateralista.

Quin? Aquest estiu Paluzie va avançar l'esbós. Va afirmar que els governs del PP cohesionen l'independentisme i que una DUI obriria "mesos de caos i de conflicte d'autoritats". Així doncs, com ja vaig afirmar en un article anterior, l'estratègia apuntada per Paluzie sembla clara: "desestabilitzar el govern PSOE-UP; provocar la tornada del PP al poder (ara amb Vox de la maneta); aguditzar al màxim les contradiccions, fer una DUI a la que seguirien incertesa i mesos de caos i conflicte d'autoritats...? La veritat és que no sembla un plantejament que connecti gens amb la realitat. I, suposant que hi hagués alguna connexió remota, és molt més inquietant que atractiu. Però, com a mínim és honest. Intenta vincular paraules i fets. No enganya.

Em semblen més preocupants les expressions de polítics independentistes que fan declaracions de to i estètica unilateralista sense concretar mai el significat precís, les implicacions o les conseqüències. Acaba sent una forma de populisme que apel·la més al sentiment i les emocions que a la racionalitat. Un populisme més electoral que estratègic sense intersecció visible entre paraules i fets. Tampoc voldria semblar ingènuament escandalitzat. La lluita pel poder (també pel poder dit despectivament autonòmic!) pot ser acarnissada, implacable. Però no tot s'hi val. Hi ha algunes línies que no s'haurien de trepitjar. I, en el cas del catalanisme una d'aquestes línies és la llengua. La llengua catalana no hauria de ser motiu de cap disputa partidista o electoral.

A Catalunya no ho havia estat fins que el nacionalisme espanyol encarnat per Ciudadanos va fer de l'hostilitat a l'extensió de l'ús social llengua catalana el combustible preferent de la seva lluita partidista. Avui ja sabem que aquest anticatalanisme lingüístic és un fenomen consolidat que d'ara endavant identificarà de forma obsessiva les polítiques del nacionalisme espanyol representat per Vox, PP o Ciudadanos. A Madrid i a Barcelona. I també sabem que la creixent marginalitat de la llengua catalana en la iconosfera audiovisual és la porta d'accés a la residualitat cultural catalana.

La suma de l'evolució global de les tecnologies de la informació i la comunicació, la regulació espanyola de l'audiovisual i la desatenció i abandonament del servei públic audiovisual català poden actuar (ja estan actuant) com una mena tempesta perfecta. Considerant la situació amb la màxima fredor analítica possible, no hi ha temps a perdre. En els pròxims deu anys ens hi juguem el futur de la llengua. La fórmula per evitar-ho sembla prou clara. Té tres potes: reconstruir des de la

més àmplia unitat civil catalanista consensos transversals sobre la llengua, corregir en favor de la llengua catalana (i basca i gallega) la regulació espanyola del sector, i apostar pel hub audiovisual català recreant simultàniament la CCMA. En tots tres casos cal fer política d'estat, política de país, no política de partit.

Un pacte de llengües que garanteixi la funció vehicular de la llengua catalana a Catalunya no es pot fer sense implicar a totes les forces de tradició democràtica i catalanista. Aquesta mateixa condició també és inexcusable per a impulsar l'audiovisual a Catalunya i recrear el servei públic audiovisual. I, finalment, no es podrà forçar una regulació estatal de l'audiovisual favorable a la normalització del català sense vincular la negociació de la *Ley General de la Comunicación Audiovisual* amb la negociació dels PGE i amb la mateixa viabilitat del govern reformista de coalició PSOE-UP. És, senzillament, una qüestió d'ús intel·ligent de la relació de forces a Madrid i a Catalunya.

Per tot això és preocupant que aquest dijous el grup parlamentari de Junts per Catalunya hagi tirat pel dret presentant en solitari (al marge del soci de govern!) una proposició de llei al Parlament sobre la producció l'audiovisual perquè es tramiti de manera urgent. És un greu error per tres raons. Obvia la unitat d'acció del catalanisme; obre un nou front al govern (les competències sobre l'audiovisual correspon a conselleries gestionades per ERC); i aposta per una via morta que, sense pacte amb l'estat, morirà al TC. Tot plegat és tant absurd que costa trobar una explicació. Sobretot quan el que està en joc és el futur de la llengua catalana. Caldrà tornar sobre aquest tema en futurs articles.

En qualsevol cas, davant d'aquests espectacles no és difícil refermar-se en la convicció que a la política catalana li convenen dosis massives de pujolisme d'esquerres o de maragallisme sobiranista. O de totes dues coses, si és que no són el mateix. De moment, però, hi ha qui condueix contra direcció. Aparentment, sense ser-ne conscient.